

Sygn. akt I C 523/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 listopada 2017 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący Sędzia Sądu Rejonowego Marek Osowicki

Protokolant sekretarz sądowy Grażyna Pałubicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13 listopada 2017 roku w Człuchowie

sprawy

z powództwa (...) sp. j. w B.

przeciwko (...) w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) w W. na rzecz powoda (...) sp. j. w B. kwotę 510,00 zł (słownie: pięćset dziesięć złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 12 czerwca 2016 roku do dnia zapłaty, a w razie zmiany ustawowych odsetek za opóźnienie – z tymi odsetkami,
2. zasądza od pozwanego (...) w W. na rzecz powoda (...) sp. j. w B. kwotę 1.137,68 zł (słownie: jeden tysiąc sto trzydzieści siedem złotych sześćdziesiąt osiem groszy) tytułem kosztów procesu.

Pobrano opłatę kancelaryjną

w kwocie zł – w znakach

opłaty sądowej naklejonych

na wniosku.

Sygn. akt I C 523/16

UZASADNIENIE

Pełnomocnik powoda (...) sp. j. w B. wniósł przeciwko (...) w W. o zapłatę kwoty 510 zł z ustawowymi odsetkami od 12.06.2016 r. tytułem częściowego odszkodowania za szkodę powstałą w wyniku zdarzenia z 12.05.2016 r. oraz zasądzenie na rzecz powoda kosztów postępowania według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powoda wskazał, że w dniu 12.05.2016 r. doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd stanowiący własność T. M.(...) o nr rej. (...). W związku z tym, iż sprawca szkody posiadał polisę OC w pozwanym towarzystwie, wystąpiono o wypłatę odszkodowania. Przyznano odszkodowanie w łącznej wysokości 1842.15 złotych. Gdzie znacznie zaniżono wysokość kosztów naprawy. Na podstawie umowy przelewu wierzytelności powodowa spółka nabyła całość praw do niniejszego odszkodowania.

Pełnomocnik pozwanego (...) w W. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania według norm przepisanych. W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew pełnomocnik strony pozwanej TUZ podniósł, iż pozwany wypłacił powodowi z tytułu uszkodzeń pojazdu marki P. (...)

o nr rej. (...) kwotę 1842,165 zł tytułem odszkodowania. Powód nie udowodnił faktycznie poniesionych przez siebie kosztów, nie potwierdzając tym samym, iż ewentualna dopłata do wypłaconej kwoty odszkodowania jest uzasadniona.

Sąd ustalił co następuje:

W dniu 12.05.2016 r. doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd stanowiący własność T. M. marki P. (...) o nr rej. (...) rok produkcji 2003.

(bezsporne, akta szkody).

Pozwane towarzystwo ubezpieczeń wszczęło postępowanie likwidacyjne, w toku którego uznała swoją odpowiedzialność za skutki wypadku i na podstawie kalkulacji naprawy nr (...) 10.06.2016 r. wypłaciła T. M. odszkodowanie w kwocie 1842,15 zł.

(dowód: akta szkody (...)).

T. M. umową cesji wierzytelności z 24.07.2016 r. przeniosła przysługującą jej wierzytelność o odszkodowanie do (...) w W. na rzecz (...) sp. z o.o. w P. związaną ze szkodą komunikacyjną o numerze (...) na pojeździe marki P. (...) o numerze rejestracyjnym (...) mającą miejsce w dniu 12.05.2016, przysługującego jej prawa do żądania odszkodowania od (...), które udzieliło ochrony ubezpieczeniowej w związku z zawartą umową obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych.

(dowód: umowa cesji k. 7).

(...) sp. z o.o. w P. umową cesji wierzytelności z 12.08.2016 r. przeniosła przysługującą jej wierzytelność o odszkodowania do (...) w W. na rzecz (...)sp. j. w B..

(dowód: umowa cesji k. 6).

Biegły sądowy z zakresu techniki motoryzacyjnej, wyceny wartości napraw powypadkowych, wyceny wartości pojazdów, rekonstrukcji zdarzeń drogowych w opinii sądowej z 9.10.2017 r. stwierdził, że koszt naprawy samochodu marki P. o nr rej. (...) przy uwzględnieniu koniecznego zakresu prac i uwzględnieniu do naprawy części oryginalnych spod znaku „O” wyniósłby 2987,51 zł brutto a przy uwzględnieniu kosztów części zamiennych oznaczonych symbolami Q tj. części pochodzących od tego samego producenta, ale bez znaku firmowego producenta samochodu, wynosiłby 2975,19 zł brutto.

(dowód: opinia biegłego sądowego mgr inż. K. L. k.63-80).

Sąd zważył co następuje:

Częściowe roszczenie powodowej spółki zasługuje na uwzględnienie.

Strona powodowa roszczenie o wypłatę odszkodowania wywodziła umowy ubezpieczenia OC łączącego pozwane towarzystwo ubezpieczeń ze sprawcą wypadku z 12.05.2016 r. i szkody w pojeździe powoda marki P. (...) o numerze rejestracyjnym (...), przysługującej jej na podstawie umowy cesji wierzytelności.

Zgodnie z treścią art. 4 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003r. Nr 124, poz. 1152 z późn. zm.) ubezpieczeniami obowiązkowymi są m.in. ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów, zwane ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych. Z art. 822 k.c. wynika natomiast, że w wyniku zawarcia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Świadczenie ubezpieczyciela

obejmuje zapłatę sumy pieniężnej odpowiadającej wysokości poniesionej przez poszkodowanego szkody (art. 805 k.c.). Zakres obowiązku odszkodowawczego zakładu ubezpieczeń określa umowa, z tym że w przypadku umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej za szkodę powstałą w związku z ruchem pojazdów, umowa stron nie może wprowadzać dalej idących ograniczeń zakresu odpowiedzialności ubezpieczyciela niż wynikający z przepisów prawa regulujących ten stosunek prawny. Na mocy tych przepisów jedynym dopuszczalnym ograniczeniem odpowiedzialności jest suma gwarancyjna. Zgodnie bowiem z treścią art. 36 ust.1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U z 2003r. nr 124, poz. 1152) odszkodowanie to ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, najwyżej do ustalonej w umowie sumy gwarancyjnej, która jednak nie może być niższa niż określona w tym przepisie dolna granica. Granice odpowiedzialności ubezpieczyciela zakreśla więc zakres odpowiedzialności sprawcy szkody – składniki szkody i zasada odpowiedzialności są tak samo określane jak przy ustalaniu obowiązku odszkodowawczego jej sprawcy. Stosunek wynikający z umowy ubezpieczenia OC ma bowiem charakter akcesoryjny wobec cywilnoprawnego stosunku odszkodowawczego, jaki może zaistnieć pomiędzy sprawcą szkody a poszkodowanym, z tym że co do zasady zakres odpowiedzialności ubezpieczyciela nie może być wyższy od zakresu odpowiedzialności ubezpieczonego, tj. dłużnika z bezpośredniego stosunku zobowiązaniowego (porównaj: uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 roku III CZP 32/03, OSNC z 2004 roku, nr 4, poz. 51 oraz uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 9 października 2003 roku I ACa 452/2003, OSA z 2004 roku Nr 9 poz. 27).

Określenia pojęć szkody i odszkodowania sprawcy szkody dokonać należy na gruncie kodeksu cywilnego. Z przepisu art. 361 § 2 k.c. wynika obowiązek pełnej kompensacji szkody przez jej sprawcę, przy czym szkoda rozumiana jest jako różnica między stanem majątkowym poszkodowanego, który powstał po nastąpieniu zdarzenia powodującego uszczerbek, a stanem, jaki by w jego majątku istniał, gdyby zdarzenie nie nastąpiło (porównaj: uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 12 października 2001 roku III CZP 57/01, OSNCP z 2002 roku, Nr 5 poz. 57). Nie oznacza to jednak bezwzględnego obowiązku zwrotu wszystkich poniesionych przez poszkodowanego sum wydatkowanych w związku z zaistniałym zdarzeniem wywołującym szkodę. Osoba odpowiedzialna za szkodę zobowiązana jest bowiem zwrócić poszkodowanemu tylko wydatki celowe, ekonomicznie uzasadnione, poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego (porównaj: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1972 roku II CR 425/72, OSNCP z 1973 roku Nr 6 poz. 111, uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 2002 roku V CKN 903/00, OSNC z 2003 roku Nr 1 poz. 15). W obrębie odpowiedzialności odszkodowawczej podkreśla się, że zdarzenie będące źródłem szkody nie może prowadzić do wzbogacenia się poszkodowanego. W sytuacjach, w których zniszczeniu uległa rzecz, a pozostałości po niej prezentują jednak pewną wartość, wartość ta podlega odliczeniu od należnego poszkodowanemu odszkodowania. W tym wyraża się działanie zasady *compensatio lucri cum damno*. Z racji akcesoryjności świadczenia wobec odpowiedzialności sprawcy szkody taki sam zakres świadczenia ciąży na zakładzie ubezpieczeń (porów. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 kwietnia 2004 roku I CK 557/03, LEX nr 585672, uchwała Sądu Najwyższego 7 sędziów z dnia 12 kwietnia 2012 roku III CZP 80/11, OSNC 2012/10/112).

W niniejszej sprawie pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności co do zasady za szkodę powstałą w związku ze zdarzeniem drogowym objętym powództwem. Bezsporny był również fakt zawarcia przez pozwanego zakładu ubezpieczeń z właścicielem pojazdu wywołującego zdarzenie drogowe umowy dotyczącej odpowiedzialności cywilnej za szkody wyrządzone ruchem pojazdu, zaistnienie przedmiotowego zdarzenia drogowego w okresie obowiązywania tej umowy oraz obowiązku wypłaty przez pozwany towarzystwo ubezpieczeń należnego odszkodowania w związku ze szkodą w pojeździe.

Spór między powodową spółką a pozwanym towarzystwem ubezpieczeń sprowadzał się do określenia wysokości szkody w pojeździe cedenta na skutek wypadku tj. kosztów naprawy samochodu.

W tej sytuacji sąd w toku postępowania dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu szacowania szkód komunikacyjnych.

W ocenie sądu w świetle zebranego materiału dowodowego w szczególności akt szkody oraz jasnej rzeczowej i wyczerpującej opinii biegłego sądowego z zakresu techniki motoryzacyjnej, wyceny wartości napraw powypadkowych, wyceny wartości pojazdów, rekonstrukcji zdarzeń drogowych w opinii sądowej z 9.10.2017 r. wynika, że koszt naprawy samochodu marki P. (...) o numerze rejestracyjnym (...) 43 przy uwzględnieniu określonego w opinii technicznej rozmiaru uszkodzeń i uwzględnieniu do naprawy części oryginalnych spod znaku „O” możliwych do - pozyskania u przedstawicieli producenta pojazdu oraz przyjętych uwarunkowań cenowych wynosiłyby 2987,51 zł brutto a przy uwzględnieniu wyżej określonego w opinii technicznej rozmiaru uszkodzeń oraz przyjętych uwarunkowań cenowych i uwzględniającej koszty części zamiennych oznaczone symbolami Q tj. części pochodzących od tego samego producenta, ale bez znaku firmowego producenta samochodu, wynosiłyby 2975,19 zł brutto.

Powyższa opinia biegłego sądowego jest szczegółowa, jasna, fachowa i nie budzi żadnych wątpliwości zatem w ocenie sądu jest w pełni miarodajna i zasługuje na uwzględnienie dokonana w niej wycena szkody powstałej w ubezpieczonym samochodzie.

W postanowieniu z 20 czerwca 2012 r. III CZP 85/11 Sąd Najwyższy stwierdził, iż w razie uszkodzenia części pochodzącej bezpośrednio od producenta do naprawy lub obliczenia kosztów naprawy mogą być wykorzystane nie tylko części oryginalne pochodzące bezpośrednio od producenta pojazdu ale też części nowe tej samej jakości co części pochodzące bezpośrednio od producenta pojazdu. Mają być to części produkowane zgodnie ze specyfikacjami i standardami produkcyjnymi ustalonymi przez producenta pojazdu a więc części tej samej jakości co części pochodzące bezpośrednio od producenta pojazdu a różniące się tylko oznakowaniem.

Zatem biorąc pod uwagę wiek przedmiotowego samochodu tj. datę pierwszej rejestracji 26.09.2003 r. i jego przebieg, w ocenie sądu, szkoda może być naprawiona przy użyciu części zamiennych oznaczone symbolami Q tj. części pochodzących od tego samego producenta, ale bez znaku firmowego producenta samochodu, i jej wartość na dzień szkody wynosiła kwotę 2975,19 zł brutto obejmującą całkowity koszt naprawy samochodu.

Strona powodowa w toku postępowania nie wykazała, że jego samochód jest jeszcze na gwarancji producenta, który wymaga od autoryzowanych warsztatów by w ramach napraw gwarancyjnych korzystały wyłącznie z części zamiennych dostarczanych przez producenta pojazdów na potrzeby tych napraw oraz, że dokonanie naprawy z wykorzystaniem części oryginalnych uzasadnia szczególnie interes poszkodowanego. Przykładowo, że pojazd był dotychczas serwisowany i naprawiany wyłącznie przy użyciu części oryginalnych a kontynuacja takiej historii pojazdu może wpłynąć na jego wartość handlową, lub że faktycznie dokonał naprawy z wykorzystywaniem części oryginalnych.

Pełnomocnicy stron w określonym przez sąd terminie nie zgłosili żadnych zastrzeżeń do opinii biegłego.

Sąd podziela utrwalone stanowisko Sądu Najwyższego, iż rzeczywista naprawa nie stanowi warunku dla dochodzenia odszkodowania z tytułu uszkodzonego samochodu, obliczonego na podstawie ustalonych kosztów naprawy.

Mając na uwadze powyższe sąd zasądził od pozwanego towarzystwa na rzecz powodowej spółki kwotę 510 zł wraz z odsetkami ustawowymi od 12.06.2016 r.

Jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi (art. 481 § 1 k.p.c.). W myśl zaś § 2 ww artykułu, jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Określając czas opóźnienia, za które powodowi przysługuje prawo do żądania odsetek od dłużnej sumy, Sąd miał na względzie art. 817 § 1 k.c., zgodnie z którym ubezpieczyciel wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku, a w sytuacji, gdy wyjaśnienie wszystkich okoliczności faktycznych w terminie wskazanym powyżej nie było możliwe - w terminie 14 dni, od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe.

O kosztach postępowania orzeczono na mocy art. 98 k.p.c., przyjmując, że do niezbędnych kosztów po stronie powoda należą: opłata od pozwu w kwocie 30 zł, koszty opinii biegłego 730,68 zł i

koszty zastępstwa procesowego w kwocie 360 zł na podstawie § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800) oraz 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.